

A Zinner Család

Ez egy 1965-ös fénykép. A tizenhat éves Judit leányunk látható a kép közepén, tőle balra Eszter, a feleségem, jobbra pedig én vagyok. A feleségem Budapesten született, de a családja jászsági, Jászapáti, Jászládány és Hort vidékéről származott. Hevesben laktak, vallásos zsidók voltak. A szülők nevét és a nagyszülőket nem tudom, nem ismertem őket, mert többen még meghaltak a háború előtt, a többiek pedig elvitték, deportálták. Egy zsidó árvaházban nevelkedett a feleségem. Az anyja nagyon fiatalon meghalt; két éves volt a feleségem, mikor az édesanyja meghalt, az édesapja pedig beadta őt az árvaházba. Hosszú éveken keresztül a legjobb barátnője egy árvaházi lány, a Szabó Éva volt. A legjobb barátnői onnan kerültek ki. Ő is csak zsidó társaságba járt. A feleségem foglalkozása varró- és szabásznő volt. Egy kis szabószalonban dolgozott mint varrólány, a Sütő utcai varrodában. A feleségem az árvaházban mélyen magába szívta a zsidóságnak a szeretetét, kapcsolatát. Minden péntek este és szombaton templomba mentek, és valamennyi ünnepet megtartották. Persze neológ volt, nem ortodox, az árvaház neológ intézményként működött. Otthon a kószersághoz nem tartottuk magunkat, de szűk családi körben minden nagyünnepet megtartottunk. Szerintem az az érdekes, hogy az ember zsidó érzelmű legyen. Ne tagadja meg a fajtáját, vallását, és ne menjen vegyes házasságba. Énnekem ez volt a fontos. Mert volt keresztény barátja a lányomnak, de elzavartam, és nem szólt egy szót se a lányom, pedig nehéz beleavatkozni egy lánynak az életébe, ha szerelmes. A lányom szakmája fényképész. A Hernád utcában laktunk, és oda is járt általános iskolába. Titokban vallásra tanítottam, mikor nem lehetett a vallást tanulni, különórákra járt. Utána járt a Madách gimnáziumba, ahol együtt járt a Verebessel, a Gálvölgyivel és a Spán Katival. Harmadik után nem akart tovább tanulni. Ha nem akarsz tovább tanulni, nem tanulsz tovább, akkor elvittem, és fényképész szakmára írtam be. De később leérettségizett, a szakmában dolgozott mint fényképész egészen 1990-ig. Sőt, ahol voltam a Fotó-Optikánál, ott volt inas, ott lett fényképész, később pedig egy intézetnél lett fényképész. Az a fényképész a halálos ítélete, mert aki nem önálló, az kész.